

General | Clara Virgili | Actualitzat el 18/11/2020 a les 07:26

«Quan tens un prematur et parlen de si és viable o no, i tu penses: es morirà?»

Entrevistem l'Àlex Bosch, autor del llibre "Prematur" que narra la història del naixement del seu fill a la setmana 25 de gestació

[inicicentrareport]El Roger va néixer a la setmana 25 de gestació i va pesar 640 grams. Un impacte brutal, una situació imprevista i totalment desconeguda que et sobrepassa. Àlex Bosch reviu en el llibre *Prematur* els 82 dies que va passar a la Unitat de Neonatologia de la Maternitat. Una lluita per la vida explicada des del punt de vista del pare, que submergeix el lector a la història i el posa al centre de l'acció des del principi.

Àlex Bosch és periodista, especialitzat en economia, i treballa des de l'any 2000 a Catalunya Ràdio. A *Prematur* explica una història personal que ens endinsa en un món desconegut per a molts, plena d'alts i baixos emocionals i amb un final feliç.

[GotaVerdaPle] Prematur parla d'una vivència molt personal. Senties la necessitat d'explicar-ho en veu alta?

No l'he escrit per necessitat, sinó per ganes. Més que una voluntat terapèutica, l'he escrit perquè em venia de gust explicar-ho, perquè és una història prou potent com per compartir-la, i també pensant en ell, en la seva germana, en la família. Que quedés constància que allò que ens havia passat no és normal, és una cosa que impacta.

De fet, fa una setmana que el llibre és a les llibreries i m'estic adonant que altres pares que han passat per això i que jo no conec, s'han identificat amb els sentiments i amb les pors, i només amb això ja em dono per satisfet.

[GotaVerdaPle] Fa vuit anys que va néixer el Roger. Per què escrius el llibre ara?

Quan neix un nen prematur, sortir de la clínica és només un pas més. El Roger ha necessitat certa ajuda fins que ha tingut quasi els tres anys; moltes proves, metges, físios, un munt de coses que no són res més que ajudar-lo en aquelles coses que li costen més per fer-les més ràpid. Però t'obliga a estar pendent d'això. I un cop passat tot això, quan ja veus que tot està bé i que és un nen més de la classe, és quan vaig tenir ganes d'explicar tot això.

[GotaVerdaPle] Penses en el fet que el Roger pugui llegir-ho algun dia?

I tant! El Roger, la seva mare, la seva germana, els meus pares? Un cop publiques un llibre deixa de ser teu, és de qui el llegeix. Això també era una por quan escrivia, fins a quin punt podia explicar les coses que explico. La idea era ser completament sincer, i quan les coses que llegim són veritat, entren molt més al cor i al cap.

Sempre dic que és un llibre fet amb el cor a la mà i els sentiments a flor de pell, tot i que està novel·lat i els noms estan canviats (tots excepte el del Roger). No explico res dolent i no faig mal a ningú, encara que jo m'exposo molt. Igual aquest exemple pot servir a algú. El llibre no emet molts judicis, només explica el que sent una persona sobre el naixement del seu fill. Passa una mica per sobre de la vida dels altres i es limita a exposar-te una cosa que molta gent desconeix, que és com funciona una unitat de nounats. El lector a mesura que va llegint, se submergeix en

un món que molta gent no coneix.

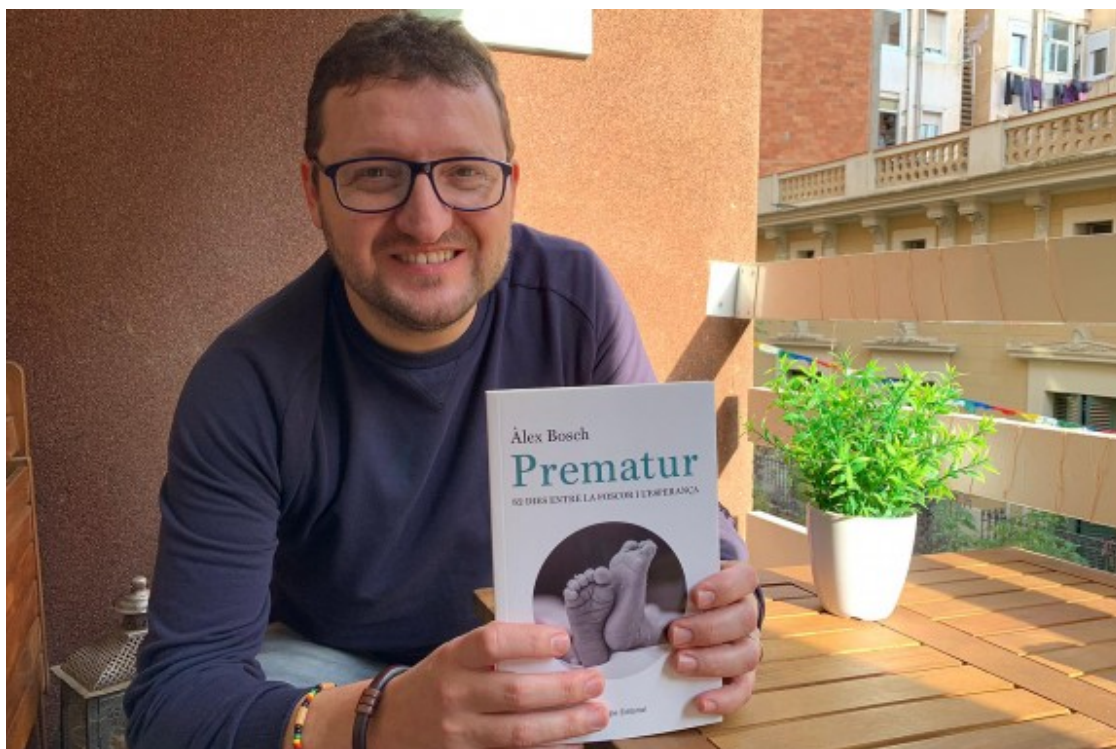
[GotaVerdaPle] Durant tota la narració utilitzes la segona persona del singular i un llenguatge directe i concís, a estones telegràfic. Quin és l'objectiu?

El llibre es publica com a no-ficció, perquè no ho és. Tot el que s'hi explica és veritat, o almenys el 90% del que hi passa ho és. Està escrit en segona persona perquè quan vaig començar pensava a fer una novel·la. Això no és un manual sobre què has de fer si tens un fill prematur, és una novel·la que explica una experiència. Una crònica literària on explico uns fets cronològicament. Volia que la gent entrés dins la història, i vaig trobar que la segona persona del singular, que no és una figura gaire explorada a la literatura, servia per fer-ho.

[GotaVerdaPle] És la història explicada per la veu del pare, i això ens permet conèixer un punt de vista que habitualment queda en segon pla.

T'he de dir que ni m'ho plantejava. Jo vaig escriure el que em va passar a mi, i l'editorial ja em va dir que això era un valor. Comparteixo molt tot aquest moviment en favor de la maternitat, de posar en valor el paper de la mare, i rellegint el llibre em vaig adonar que ja hi reflectia aquesta admiració.

Fixa't que la història va d'un pare de qui no sabem el nom, que podria ser qualsevol, que descobreix un món com és Neonatologia i l'UCI; un món plenament liderat per les dones. La majoria d'infermeres de la unitat són dones, les metgesses pràcticament totes també, les relacions que estableixen les mares dins la unitat... Jo vaig tenir la sort de fer jo la baixa de maternitat i assumir tot el temps allà dintre, i per tant és la mirada d'un pare en un món de dones. Crec que hem aconseguit fer-ho oferint una imatge de respecte absolut cap a les mares i de posar en valor la fortalesa que de vegades tenen i que els pares, lamentablement, no tenim.[fireport]
[fotocriar]

Àlex Bosch Foto: cedida

[/fotocriar]

[centrareport]

[GotaVerdaPle] **Una de les frases del llibre diu "no hi ha flors a l'habitació de la mare d'un prematur". N'hi hauria d'haver?**

No ho sé. Crec que no n'hi ha perquè, d'entrada, ningú no ho té previst. Nosaltres ens havíem fet a la idea que naixeria abans de l'estiu, el 14 de juny. Clar, ens situem el 8 de març, el Roger es va saltar tota una estació. Per tant no estàs preparat ni tu ni el teu entorn.

Quan neix un prematur les preguntes són si se'n sortirà o no, o quines seqüeles hi haurà. El que havia de ser un dia de celebració es converteix ú: en un dia d'una angoixa profunda, i dos: en un dia que la gent del teu entorn no sap com reaccionar, i és totalment legítim. La gent que forma part del teu cercle més íntim ja troben la manera de fer-te costat. Tu no necessites flors, el que necessites és que un metge et digui que se'n sortirà i se'n sortirà bé, i això no ho tens. Llavors sí que és veritat que una de les coses que has de fer quan tens un fill extremadament prematur, com va ser el nostre cas, és una mena de dol, un dol amb vida.

[GotaVerdaPle] **El concepte del dol sense mort, costa d'entendre a qui li és aliè...**

El llibre parla de la mort constantment. És un dels grans temes del llibre, juntament amb l'amor, fraternal en aquest cas. Els/les metges/ses et parlen de "viable" o "no viable" i tu ho tradueixes com: es morirà o no?

A mi al principi em va costar molt tot: agafar-lo, tocar-lo, dir-li pel nom, parlar d'ell a fora de l'hospital em costava molt... Perquè quan li poses nom a una cosa te la fas teva. I penses, si es mor i no l'he conegut prou, no tindrè tant de dolor. Suposo que és un mecanisme involuntari d'autodefensa. Jo en aquells moments m'obsessionava molt perquè tot era tan fràgil...

Els primers quinze dies els metges i infermeres només et deien que s'havia d'anar veient dia a dia i no hi poden fer res, i tu tampoc. Només pots estar allà al costat i de tan en tant posar-te'l a sobre, i poca cosa més. És una onada tremenda que tu no pots controlar. Estàs en mans dels metges i que ells el tirin endavant.

Primer penses que els metges no et donen prou informació, i comences a buscar a internet dades d'esperança de vida, seqüeles, etc? i conforme avances i portes molts dies allà comences a entendre molt la postura dels metges, a compartir la visió de les infermeres. I comences a entendre que els metges no et poden donar esperança, que allò que criticaves al principi és el que han de fer, i que és un mecanisme d'autoprotecció seu també, evidentment. Perquè per a tu allò és un impacte brutal, però per a ells és el seu dia a dia. Jo vaig estar 82 dies, però hi ha infermeres allà que que fa anys que conviuen amb tot això. Acabes entenent molt bé com actuen.

[GotaVerdaPle] **Comentes al llibre que vas trobar a faltar que algú us atengués com a pares a Neonatologia. És una assignatura pendent?**

És una mancança que ara comença a estar resolta gràcies a la tasca d'una associació que es diu Som Prematurs, que va crear-se després que nasqués el Roger. El que estan fent és això, tenen un delegat a cada hospital i et fan acompanyament. Però és una de les mancances que jo notava aleshores. La sensació de solitud més profunda que es pot sentir és que tinguis un fill de dues setmanes a l'UCI, i que tu hakis d'anar a dormir a casa.

La sensació de fragilitat, d'abandonament, de solitud que tens, sí, l'associació ajudarà, però sempre quedarà un punt.

El pòsit que ha de quedar és que el dolor de cada persona és legítim. No es pot jutjar el dolor dels

altres. I que hi ha moments a la vida que tu no pots fer res, has de tirar endavant com sigui i confiar en l'esperança.

[ficentrareport]